ION BĂIEŞU

Vinovatul

PERSONAJELE

EA — 35 de ani
EL — 39 de ani

Acţiunea se petrece în zilele noastre.

Locuinţa Ei — o încăpere mobilată modern, dar modest, cu un pat pentru o persoană, aparat de radio, o masă cu patru scaune etc. La ridicarea cortinei, Ea stă încremenită în mijlocul camerei, ascultând foarte încordată. Nu se aude niciun zgomot. Se apropie încet, în vârful picioarelor, de noptieră, ridică receptorul telefonului, formează un număr, ascultă, apoi închide, fără să vorbească. Continuă să se plimbe îndelung prin cameră, îngândurată. Pe noptieră se află portretul unui tânăr cu o figura de adolescent. Ea îl priveşte o clipă, apoi îl întoarce cu spatele. La un moment dat se aude soneria de la intrare: un sunet scurt, gest nedecis al unui om care a apăsat pe buton, parcă împotriva propriei sale voinţe. Ea receptează cu aceeaşi maximă încordare semnalul, dar nu deschide; aşteaptă. Se sună a doua oară, de data aceasta cu mai multă decizie. Ea se duce la uşă şi deschide. Intră El — 39 de ani, părul aproape alb, chipul împietrit. Rămân câteva clipe în picioare, faţă în faţă, în mijlocul camerei, privindu-se îndelung, fiecare încercând să obţină de la celălalt prima reacţie. Apoi încearcă să-şi zâmbească, vag ironic, dar nu reuşesc. Sunt prea

crispaţi...

EA *(încet)*: Ai venit?
EL *(sumbru)*: Da.
EA: Te-a urmărit cineva?
EL: De ce mă întrebi?
EA: Vroiam să ştiu dacă te-a văzut cineva intrând aici.
EL: Nu m-a văzut nimeni.
EA: De altfel, la ora asta nici nu avea cine.
EL *(cercetează precaut, din priviri, încăperea)*: Eşti singură?
EA: Bineînţeles.
EL: Pot să scot haina? E foarte cald.
EA: Te rog.
EL *(îşi câştigă parcă o anumită siguranţă în glas şi Ut mişcări):* Eşti puţin intimidată, nu-i aşa? *(O cuprinde de umeri. Ea nu se opune.)* Nu te aşteptai să vin.
EA: Ba da. Ştiam că ai să vii.
EL: Dumneata ai sunat la telefon şi ai închis?
EA *(se gândeşte, oarecum absentă):* Da, cred că eu.
EL *(privind-o lung):* Poate că ar fi fost mai bine să nu fi venit astă-seară. Poate că ar fi fost mai bine să fi venit mâine seară.
EA: Mâine seară ar fi fost prea târziu.
EL: De ce?
EA: În seara asta am nevoie de dumneata.
EL *(zâmbindu-i):* De aceea am şi venit. Ai, într-adevăr, nevoie de mine?
EA: Trebuia să ne vedem în seara asta neapărat.
EL: Am venit exact la trei şi un sfert, aşa cum mi-ai cerut. N-ai să uiţi, sper, niciodată că am venit în viaţa dumitale exact atunci când mi-ai cerut, fără să întârzii nicio clipă.
EA: N-am să uit. *(El se aşază pe pat.)* Cum ai reuşit să pleci?
EL *(îşi aminteşte fără plăcere):* Am spus că merg să mă

plimb... Că mă doare capul...

EA: Şi?

EL: Evident, m-au privit toţi cu suspiciune. Ea m-a privit chiar cu spaimă. A vrut să vină cu mine. A insistat. Eu am bruscat-o.

EA: Nu trebuia.

EL: Era deja trei şi paisprezece minute, nu mai aveam timp să-i explic. Trebuia să plec chiar în clipa aceea. Toţi au rămas încremeniţi.

EA: De ce?

EL Pentru că am plecat. Nu crezi că e oarecum ciudat să-ţi părăseşti soţia în noaptea nunţii, lăsând-o fără explicaţii, în rochie albă şi cu musafirii în casă?

EA: Într-adevăr.

EL: Am vrut să mă ţin de cuvânt. Crezi că şi-au dat seama că vin aici?

EA: De ce mă întrebi pe mine? Eu am plecat înaintea dumitale.

EL: Te întreb pentru că dumneata ai putut să-ţi dai seama, atunci când mi-ai şoptit să vin aici, dacă ne-a observat cineva.

EA: Chiar dacă au observat că ţi-am şoptit ceva, nimeni n-a înţeles despre ce-i vorba.

EL: Dar crezi că ar fi putut bănui că suntem înţeleşi dinainte?

EA: Nu.

EL *(frământat)*: Totuşi, există un amănunt care i-ar fi putut pune pe gânduri: privirea dumitale.

EA: Privirea mea?!

EL: Mă priveai tot timpul cu atâta disperare sau încredere, cu atâta ură sau dragoste, nu-mi dau seama exact, încât era limpede că ai venit anume pentru mine şi nu pentru ca să te plângi că facem prea mult zgomot şi că nu te poţi odihni. Te-ai apropiat de mine ca o somnambulă şi mi-ai şoptit: „Te aştept la ora trei şi cincisprezece minute. Am să-ţi comunic ceva

important. Etajul doi, apartamentul 15.” Ai glumit?
EA: Nu. Nu cred c-am glumit.
EL: Dar eu nu sunt ridicol? Nu sunt beat?
EA: Nu.
EL: Atunci pentru ce-am venit?
EA: Pentru că te-am chemat.
EL: Ea a simţit ceva... A vrut să vină după mine... Era speriată. Parcă presimţea un pericol. Interesant e că totuşi o iubesc, că-i sunt extrem de recunoscător şi că totuşi am plecat. E posibil să mă fi îndrăgostit de dumneata fulgerător? Ar fi absurd. Şi totuşi am venit. *(Cu o veselie stranie.)* Da, am venit.
EA: Ştiam că ai să vii.
EL: Dar de ce am venit? Ar trebui să plec chiar în clipa asta.
EA: Acum nu mai poţi să pleci.
EL *(face câţiva paşi spre uşă, apoi se întoarce şi întreabă cu un glas stins):* De ce m-ai chemat?
EA: Nu te grăbi să mă întrebi. Am să-ţi spun. Stai jos.
EL *(se aşază, învins)*: Ştiai că sunt un om slab?
EA: Nu eşti un om slab. Eşti curajos. Dacă erai slab, nu veneai.
EL: Sunt slab. Am venit din timiditate şi laşitate. Dacă eram curajos îţi spuneam: „Pleacă! Nu te cunosc! Ce vrei? Lasă-mă-n pace!” Sau poate c-am venit dintr-o curiozitate bolnăvicioasă. Ca să aflu de ce m-ai chemat. Ai, într-adevăr, să-mi spui ceva lin portant?
EA: Da, ceva important.
EL: Eşti îndrăgostită de mine?
EA *(ezitând)*: Nu. Vroiam doar să stăm de vorbă... Eram hotărâtă dinainte să te răpesc. Adică să te chem aici. A mers mai simplu decât mă aşteptam. Ai cedat uşor. Ce se întâmplă cu dumneata?
EL *(perplex):* Nu ştiu. Am venit pentru că m-ai chemat. Mai bine zis, pentru că m-ai chemat într-un anumit fel. Am avut sentimentul că dacă nu vin, ţi se întâmplă o

nenorocire, că trebuie neapărat să vin. M-ai chemat cu atâta disperare şi gravitate... De fapt...

EA: Spune.

EL: De fapt, ca să fiu sincer... *(Ezită.)* Cred că aş fi plecat oricum de-acasă. În noaptea asta trebuia să plec. Să mă duc aiurea. E o noapte dificilă... cumva absurdă... dacă nu chiar stupidă, pentru mine. Mi-ai făcut un bine că m-ai chemat. Îţi voi rămâne recunoscător. *(Extrem de surescitat.)* Dă-mi ceva să beau.

EA: Nu trebuie să bei nimic.

EL: Am o nelinişte pe care nu mi-o pot stăpâni. Să ieşim la aer, să ne plimbăm. *(Renunţă singur, speriat de idee.)* Nu, rămânem aici. Să stăm de vorbă.

EA: Pentru asta te-am şi chemat.

EL *(îi sărută mâinile):* Vrei să-ţi spun un secret?

EA: Spune-mi.

EL *(emoţionat*): Mâine am să fiu fericit.

EA: Mâine?

EL: Da. Nu pot să-ţi spun de ce, dar mâine am să fiu fericit. Dacă noaptea asta va trece cu bine... şi repede... Cât e ceasul?

EA: Trei şi jumătate.

EL *(îngrozit*): Până dimineaţă mai e o veşnicie. Îmi dai voie să te sărut?

EA *(în panică):* Nu, nu...

EL: Dacă ai putea să mă linişteşti puţin, să-mi dai un pic de fericire... Mâine voi fi şi eu fericit, şi-ţi voi înapoia totul. Cum te cheamă?

EA: N-are importantă. Linişteşte-te.

EL: Aş vrea să fiu vesel. *(Misterios.)* N-am mai râs de mult. *(În şoaptă.)* Eu n-am avut voie să râd până acum. De mâine o să am voie, dar nu ştiu dacă o să mai pot. Va trebui să învăţ totul de la început. E plăcut să râzi, nu? *(Pauză.)* Nu cumva am reuşit să te sperii?

EA: Nu, nu ai reuşit. Dar, oricum, linişteşte-te. De ce te chinui?

EL: Dar nu mă chinui. Acum mă simt bine. *(O sărută pe neaşteptate.)* Ce ochi negri poţi să ai, Dumnezeule! Parcă sunt două picături de doliu.

EA *(crispată):* Te rog să nu mă mai săruţi.

EL: De ce?

EA: Nu pentru asta te-am chemat.

EL *(tandru):* Dar pentru ce m-ai chemat?

EA: Ca să stăm de vorbă.

EL: Nu eşti îndrăgostită de mine?

EA: Nu.

EL: Ai o privire care îmi inspiră o încredere enormă. Şi mă simt bine lângă dumneata, îmi dai un sentiment de linişte şi siguranţă. *(Pauză.)* Poate c-ar fi timpul să-ţi fac o mărturisire, dar din păcate nu pot. *(Regretă că nu-i poate spune.)* Îmi pare rău… Spune-mi, în seara asta m-ai văzut prima oară?

EA: Nu. Te cunosc mai de mult.

EL: Povesteşte-mi ceva despre dumneata. Din păcate, eu nu pot să-ţi spun nimic despre mine. *(Trist.)* Ne vom despărţi şi nu vei şti absolut nimic despre mine.

EA: Dar nu trebuie să-mi spui nimic. *(Solemn.)* Ştiu totul.

EL *(tresărind)*: Ce ştii?

EA: Totul. În afară de un amănunt. Pentru amănuntul acela te-am chemat. *(Se ridică şi se plimbă prin cameră. El o urmăreşte buimac).* Nu ţi se pare ciudat că nu m-ai întrebat până acum cine sunt?

EL *(uimit):* Nu te-am întrebat?

EA: Nu. Şi dacă mă vei întreba cine sunt, am să-ţi spun tot ce ştiu despre dumneata. Hai, întreabă-mă cine sunt.

EL (o *priveşte încremenit):* De ce să te întreb?

EA: Pentru ca să ştii cine sunt. Trebuie să ştii cine e femeia care a avut curajul să te răpească în noaptea nunţii şi să te aducă în casa ei. E firesc. Întreabă-mă cine sunt! *(Ea se îndreaptă spre noptieră şi întoarce portretul cu faţa spre El. El îl vede şi încremeneşte o clipă, cu ochii măriţi de groază.)* De ce nu vrei să mă

întrebi?

EL: Dacă vrei neapărat... te întreb mâine.

EA: Nu, trebuie să mă întrebi acum. Hai, întreabă-mă!

EL *(vrea să câştige timp)*: Sunt foarte obosit... Lasă-mă să mă odihnesc...

EA *(necruţătoare):* Întreabă-mă!

(El se ridică brusc şi se plimbă câteva clipe, cuprins de o stare paroxistică de spaimă, laşitate, curiozitate şi speranţă. Se chinuie să-şi ferească privirea de portretul de pe noptieră, dar nu reuşeşte. Ea îi urmăreşte chinul, fără să-l ajute cu nimic. În sfârşit, se decide.)

EL: Atunci... cine eşti?

EA: Stai jos. *(El se aşază.)* Deci, cine sunt? Nu bănuieşti?

EL: Nu.

EA: Ba da, ştii cine sunt. Dar nu vrei să recunoşti.

EL: Nu ştiu.

EA: Sunt umbra aceea de care te-ai chinuit douăzeci de ani să te ascunzi! Sunt omul acela cu care nu ar fi trebuit să te întâlneşti în noaptea asta, de care ar fi trebuit să te fereşti ca de moarte. Dar dumneata — ca să vezi ce ciudat eşti — în loc să te fereşti, ai venit singur la mine. De ce-ai venit?

EL *(intimidat):* Dar m-ai chemat!

EA: Dar ai fi putut să fugi. Din păcate, nu ai bănuit nimic. De altfel, mi-am jucat atât de magistral rolul, încât n-aveai cum să ghiceşti. Cu o singură privire v-am încremenit pe toţi: pe dumneata, mireasa, rudele, prietenii... Aţi uitat că sunteţi la o nuntă, parcă vă prinsesem săvârşind o faptă urâtă. Apoi m-am apropiat de dumneata, ţi-am poruncit să vii aici şi, în clipa aceea, ştiam că ai să vii. Ţi-era o frică supraomenească de mine. *(Pauză.)* Aşadar, ai căzut în capcană într-un mod cu totul şi cu totul stupid. Deşi, de fapt, nu aveai, oricum, nicio scăpare. Trebuie să te anunţ chiar acum

— şi nu fac asta cu bucurie — că în următoarele ore ţi se va întâmplă o mare nenorocire. Îmi pare rău pentru dumneata, dar aşa va fi. Ţi se va întâmplă o mare nenorocire.

EL *(brusc, solemn):* Doamnă, cred că mă confundaţi!

EA *(aspru)*: Stai jos! Nu te confund. *(Ia portretul de pe noptieră şi i-l pune în faţă.)* Îl cunoşti?

EL *(răspunde imediat):* Nu.

EA: De ce te grăbeşti? Uită-te mai atent.

EL: Nu-l cunosc.

EA *(pune portretul la loc):* Îl cunoşti.

EL *(calm)*: Cine e?

EA *(cu o gravitate ameninţătoare)*: Să-ţi vorbesc eu despre el, dumitale, care l-ai cunoscut atât de bine? Dumitale, care ai fost atât de apropiat de el şi după moarte, căci nu mă îndoiesc că, în ultimii douăzeci de ani, de când el este mort, nu v-aţi despărţit nicio clipă, că în fiecare zi aţi călătorit împreună şi în fiecare noapte aţi visat împreună…

EL *(palid, deschide gura, dar nu poate scoate niciun sunet; a răguşit):* Vă rog să…

EA *(continuându-şi ideea):* Ce interesante trebuie să fie legăturile dintre un asasin şi victima sa, după ce s-a comis crima! Spune-mi, dumneata, ca asasin, ţi-ai mai putut urî victima şi după moarte? Sau v-aţi împrietenit?

EL *(aparent calm; i-a revenit glasul):* Dumneata halucinezi. Despre cine vorbeşti?

EA *(arată spre portret):* Despre el.

EL: Cine e el?

EA *(sec)*: Cel pe care eu, acum douăzeci de ani, îl iubeam. Cel pe care dumneata, acum douăzeci de ani, l-ai ucis. Mai ţii minte cum îl chema?

EL: Pe cine?

EA *(cu acelaşi glas scăzut surd):* Pe el. Avea şaptesprezece ani atunci. Iar dumneata… nouăsprezece.

EL *(flegmatic şi stăpân pe el):* N-ar fi exclus să-l fi ucis, dar am uitat. Pur şi simplu am uitat.

EA: Într-adevăr?

EL *(degajat)*: Atât de mulţi am pe conştiinţă, încât nici nu e de mirare că mi-a obosit memoria.

EA *(crispându-se):* Te invit să nu glumeşti cu mine.

EL: Dar dumneata ai început cu glumele.

EA: Ştii bine că eu nu glumesc. *(Pauză.)* Nu ai mai omorât pe nimeni. Numai pe el l-ai omorât. *(Pauză.)* Să-ţi spun şi când l-ai omorât. În noaptea de 17 spre 18 august, acum exact douăzeci de ani. Eu şi el eram pe-atunci brigadieri voluntari pe un şantier naţional. Eram elevi, ne iubeam şi plecasem acolo fără ştirea părinţilor, care ne persecutau. Dumneata şi cu el v-aţi întâlnit pe şantier întâmplător. Vă cunoşteaţi. Eraţi din acelaşi sat. Şi dumneata veniseşi pe şantier ca să te ascunzi, dar din alte motive. Într-o seară aţi stat de vorbă în spatele barăcii cantinei. V-am urmărit. A doua zi el a fost găsit mort într-o prăpastie. S-a crezut că a fost un accident. Numai eu ştiam că dumneata l-ai omorât. Dar ai dispărut în aceeaşi noapte, iar eu nu aveam niciun fel de dovezi concrete. Poate tocmai faptul că nu aveam dovezi m-a durut atunci cel mai mult şi am jurat să te găsesc şi să te pedepsesc. Am pornit în căutarea dumitale, şi căutarea aceasta a durat cincisprezece ani. Acum cinci ani te-am descoperit. Ţi-ai dat seama că ai fost descoperit? *(El tace.)* Te-am oprit pe stradă şi te-am întrebat cât este censul, M-am uitat atât de lung în ochii dumitale, încât au început să-ţi tremure mâinile. Ai sărit într-un tramvai şi ai dispărut. Din clipa aceea nu mai aveai scăpare. Am rămas în preajma dumitale şi te-am vegheat pas cu pas cinci ani de zile.

EL *(cu un ultim, efort de a para):* Povestea e mişcătoare. Dar ce legătură are cu mine? *(Râde amuzat.)*

EA *(îl loveşte brusc cu palma peste faţă):* Taci! Cum îndrăzneşti să râzi în faţa mea? Spuneai c-ai uitat să

râzi!

EL *(îşi acoperă faţa cu mâinile, apoi o priveşte înspăimântat şi umil):* Iertaţi-mă... Nu mi-am dat seama că vă jignesc.

(Plânge îndelung, cu faţa acoperită de gulerul hainei. Ea aşteaptă să se liniştească.)

EA: Acum te simţi mai bine?

EL *(supus şi umil):* Da, mă simt mai bine. Aveţi cumva puţină cafea?

EA *(îi aduce din bucătărie o ceaşcă de cafea gata pregătită):* Poftim!

EL: Mulţumesc. *(Bea.)*

EA *(calmă):* În sfârşit, acum ştii cine sunt şi pentru ce te-am chemat. Să începem discuţia.

EL *(încă uimit)*: Despre ce să discutăm?

EA: Povesteşte-mi cum l-ai omorât.

EL *(se uită o clipă spre fotografie):* Nu l-am omorât eu.

EA: Ba da.

EL *(în şoaptă, precipitat)*: Să vă spun cum a fost: ne-am luat la bătaie şi, în timpul încăierării, el a căzut în prăpastie. N-am ştiut c-a murit. L-am căutat toată noaptea... Dacă-l găseam... Pe urmă am fugit, evident...

EA: Căzuse într-o grotă, de aceea nu l-ai găsit. L-am descoperit eu în zori... Avea capul sfărâmat. A mai trăit cinci minute în braţele mele.

EL *(tot timpul vorbeşte în şoaptă):* V-a spus ceva?

EA: Da, dar eram atât de speriată, încât nu-l auzeam. La un moment dat şi-a dat seama că nu-l ascult şi a tăcut. Mă privea şi zâmbea. La sfârşit mi-a spus: „Nu te speria, n-am să mor.” Şi, imediat, a murit.

EL: Am copilărit împreună, ştiaţi?

EA: Da, ştiam. Ce-aţi vorbit atunci?

EL: Când?

EA: Atunci când l-ai aruncat în prăpastie.
EL: Dar nu l-am aruncat eu în prăpastie! A căzut el, în timp ce ne băteam. Tot atât de bine puteam să cad şi eu… Nu aveam de gând să-l omor. Nici prin cap nu-mi trecea. Ne-am luat la bătaie dintr-o ambiţie puştească. De fapt, el a dat primul în mine… Pe urmă, când l-am lovit eu, s-a împiedicat şi-a cazul în prăpastie… A fost ceva groaznic de stupid…

(Se aude un zgomot oarecare de afară. El tresare, cuprins de o panică cumplită.)

EA: Nu te speria. A urcat cineva pe scări. Ce vroiai să mai spui?
EL: Nimic. Adică vroiam să vă întreb totuşi ceva. De ce m-aţi chemat aici?
EA: De ce? *(Se gândeşte.)* Ca să vorbim despre el… Şi ca să ştii că eu cunosc adevărul. Şi că am fost tot timpul pe urmele dumitale. Vroiam, înainte de a fi arestat, să stăm de vorbă între patru ochi… Dealtfel, bănuiai ceva de aseară, nu-i aşa? La petrecere erai cam agitat. Presimţeai că sunt pe urmele dumitale?
EL: Nu, nu am bănuit nimic.
EA: Ştiai că azi se împlinesc douăzeci de ani de când al săvârşit crima?
EL: Ştiam…
EA: De aceea ai şi amânat nunta atâta vreme.. Ai făcut-o acum, pentru că te credeai în siguranţă… Eliberat de o povară. Spune-mi, aveai de gând să-ţi dezvălui public adevărata identitate? Adică să-i spui, cel puţin soţiei, că până acum te-ai ascuns sub un nume fals şi că ai săvârşit o crimă?
EL: Nu, nu i-aş fi spus niciodată nimic.
EA *(pauză)*: Te-am chemat, deci, ca să te anunţ că ştiu toate acestea şi că la ora cinci şi un sfert vei fi predat celor care trebuie să te ducă acolo unde îţi vei ispăşi

pedeapsa. Ştii ce condamnare ai?

EL: Nu.

EA: Douăzeci de ani muncă silnică. Am asistat la proces. Ca martor, bineînţeles. Tot timpul cât am vorbit m-am uitat spre boxa în care ar fi trebuit să te afli, dar în care nu te aflai. *(Pauză.)* Deci, peste o oră te voi denunţa. În această privinţă nu trebuie să ai nicio îndoială. Sper că vei recunoaşte şi în faţa justiţiei adevărul, aşa cum ai recunoscut faţă de mine.

EL *(speriat):* Da, bineînţeles că voi recunoaşte. *(Se gândeşte îndelung, paralizat.)* Atunci, peste o oră mă veţi denunţa, da?

EA: Mai exact, peste o oră şi un sfert.

EL *(se ridică şi se plimbă prin cameră; o nesfârşită oboseală s-a aşternut pe chipul lui):* Îmi daţi voie să mă odihnesc puţin? Adică să mă întind pe pat?

EA: Desigur. *(Pune o pătură pe pat.)* Întinde-te! *(El se întinde pe pat.)* Te simţi rău?

EL: Puţin. Alcoolul îmi dă întotdeauna dureri de cap. *(închide ochii.)* Pot să închid ochii?

EA: Da. O să sting lumina mare. Las numai veioza. *(Ceea ce şi face imediat. Apoi se aşază pe un scaun, alături de el. El continuă să stea cu ochii închişi.)*

EL *(tresare):* A sunat cineva?

EA: Nu. De cine te temi?

EL: Nu mă tem de nimeni. Dar mi s-a părut că a sunat cineva. *(Pauză.)* La ce oră aţi spus că...?

EA: La cinci şi un sfert. Atunci voi da un telefon. Şi probabil că ei vor veni aproximativ la cinci şi jumătate. Adică, fie puţin mai devreme, fie puţin mai târziu.

EL *(rămânând mai departe culcat)*: Dacă o să vreau să fug... te vei opune?

EA: N-ai să poţi fugi, nu te mai gândi la asta.

EL: De ce să nu pot fugi?

EA: Nu ştiu exact de ce, dar n-ai să poţi fugi. Unde să fugi?

EL: Nu contează unde. Contează să fug.

EA: Dar nu poţi. Ar fi stupid să-ţi închipui că, după ce te-am căutat douăzeci de ani, te voi lăsa să-mi scapi din mână tocmai acum. Chiar dacă fugi, te găsesc. Chiar dacă intri în pământ, şi tot te găsesc. Te supraveghez de cinci ani, zi de zi, îţi cunosc fiecare gest. Dacă ai avea o mie de ascunzători, aş ghici exact pe aceea în care te-ai ascunde, atât de bine te ştiu... Dovadă că te cunosc foarte bine este precizia cu care te-am intimidat şi te-am adus aici.

EL: Trebuie neapărat să te răzbuni pe mine?

EA: Să nu complicăm prea mult lucrurile. Nu e vorba de nicio răzbunare. Dumneata trebuie să plăteşti o crimă, o viaţă de om pe care ai curmat-o cu premeditare. *(Spune ultimul cuvânt cu o intonaţie precială.)* Crima dumitale nu a fost un accident.

EL: A fost un accident.

EA: Pot să-ţi dovedesc că nu a fost accident. Dar nu asta are importanţă acum. Important este că dumneata ai luat viaţa unui om de 17 ani. Omul acela era omul pe care îl iubeam eu, iar dumneata l-ai omorât. A sosit timpul să plăteşti. După douăzeci de ani. Într-un fel, eşti avantajat.

EL: De ce?

EA: În sensul că ai avut liberi anii cei mai frumoşi din viaţă.

EL *(se ridică din pat, îşi aprinde o ţigară şi începe să se plimbe agitat):* Nu ăştia au fost anii mei cei mai frumoşi, dar n-are importanţă. Important e că lotul s-a sfârşit exact în noaptea în care credeam că nu se va mai întâmplă nimic. De toate nopţile m-am temut, în afară de asta. Am suspectat mii de oameni, bănuindu-i că mă urmăresc. Dumneata eşti singura pe care nu am bănuit-o. Mă urmăreai deci de cinci ani, mă supravegheai pas cu pas, fără ca eu să-mi dau seama. Deşi, probabil, te-am văzut de atâtea ori prin preajma

mea. Cum m-ai descoperit?

EA: Groaznic de greu. Cincisprezece ani am bâjbâit peste tot, am cotrobăit prin toate ungherele, n-a fost trecător pe care să nu-l fi răscolit cu privirea. Cu alte cuvinte, mi-am fărâmiţat cincisprezece ani din viaţă în căutarea dumitale.

EL: Erai convinsă c-o să mă găseşti?

EA: La început nu. Prin ’52 m-am dus în satul dumitale, ca să-ţi dau de urmă, şi am aflat că eşti fugit în străinătate. Atunci îmi pierdusem orice nădejde. Dar peste câţiva ani m-am întors din nou în sat. Am locuit chiar la părinţii dumitale.

EL: Dumneata ai fost învăţătoarea aceea?

EA: Da. Cu mama dumitale m-am înţeles foarte bine. Te iubea mult, suferea că eşti departe de ea. Nu ştia că ai săvârşit o crimă. Dar chiar dacă ar fi ştiut, probabil că tot la fel te-ar fi iubit. Şi mamele eroilor, şi mamele criminalilor iubesc la fel. De la ea am aflat că, de fapt, nu eşti fugit din ţară, că te ascunzi undeva, ea nu ştia unde, sub nume fals. Odată, într-o noapte, te-ai întâlnit în pădure cu tatăl dumitale. Am încercat să vă urmăresc, dar am sosit prea târziu. Am crezut c-o să mai revii, dar n-ai mai revenit.

EL: Venisem ca să-i dau o scrisoare cu ştampilă şi timbre din străinătate, pe care s-o arate în sat ca fiind din partea mea, şi să conving astfel pe toată lumea că sunt dispărut din ţară.

EA: Scrisoarea e la mine. *(O scoate dintr-un sertar.)* Asta e?

EL *(cercetând-o):* Da.

EA *(îngrijorată)*: Ţi-e rău?

EL: Nu, nu mi-e rău.

EA: Vrei să-ţi mai dau o cafea?

EL: Da.

EA: Îţi aduc imediat. Poţi să mai stai întins, dacă vrei.

(Ea iese. El se plimbă în continuare prin încăpere. Nu există nicio îndoială că se gândeşte să fugă. Se duce până la uşă, o deschide cu precauţiei se uită afară, *adică în holul blocului, dar se întoarce, închizând uşa şi răsucind cheia de două ori. Continuă să se plimbe prin cameră*. Se *opreşte lângă noptieră, ia portretul celui ucis şi-l priveşte îndelung. Se aude soneria de la intrare. Încremeneşte cu portretul în mână. Ea intră în cameră* şi *ascultă, nemişcată. El o priveşte, înspăimântat, cerându-i parcă ajutorul. Ea îi face semn să treacă alături. După ce el a trecut în încăperea cealaltă, ea se apropie de uşă.)*

EA: Cine e? *(Nu i se răspunde. Deschide. Apoi discută cu cineva care nu se vede.)* Bună seara. Soţul dumneavoastră? *(Ezită.)* Da, e aici. Asta e tot ce pot să vă spun. Bună seara. *(Închide. Peste o clipă se aud paşii cuiva care se îndepărtează, urcând scările blocului. Apoi Ea strigă spre El, care e ascuns alături.)* Poţi să vii.

EL *(intră, călcând cu precauţie)*: A plecat?

EA: Da.

EL: La un moment dat m-am gândit să ies şi să vorbesc cu ea, să-i explic.

EA: Nu trebuie să-i dai nicio explicaţie. *(Cu o stranie gelozie.)* Trebuie să ai această mândrie.

EL: Totuşi, trebuie să mă explic cumva în faţa ei.

EA: De ce trebuie neapărat să te explici? Poţi foarte bine să dispari definitiv din viaţa ei, fără să-i spui nimic. Dacă-i spui, n-o să înţeleagă nimic şi-o să ne urască pe amândoi. E o biată femeie mărginită. S-ar speria cumplit când ar auzi despre ca este vorba şi ne-ar face o scenă penibilă.

EL: Scuză-mă, dar nu-ţi permit s-o jigneşti.

EA: O iubeşti?

EL: Nu are importanţă. E o femeie care m-a ocrotit cinci ani de zile şi căreia îi sunt dator cel puţin cu o

explicaţie. Indiferent ce se va întâmpla cu mine, ea va trebui să ştie adevărul. Înainte de a pleca acolo, trebuie să trec pe la ea.

EA: În noaptea asta nu trebuie s-o vezi.

EL: De ce?

EA *(violent):* Pentru că nu vreau eu s-o vezi în noaptea asta!

EL: Într-adevăr, poate că e mai bine să nu-i spun nimic.

EA: Dacă nu aş fi reuşit să pun mâna pe dumneata, crezi c-ai fi fost fericit cu ea?

EL: Aş fi fost.

EA: Îţi doreai mult să ai un cămin, o fericire casnică, liniştită?

EL: Fireşte.

EA *(pauză):* Să-ţi spun un secret. Dacă nu ai fi vrut atât de mult să fii fericit, dacă nu te-ai fi luptat cu atâta disperare şi umilinţă pentru mica şi modesta dumitale fericire, şi dacă nu te-ai fi apropiat atât de mult de această fericire, poate că nu m-aş fi decis să te pedepsesc. Poate că te-aş fi iertat. Cinci ani te-am urmărit în fiecare zi, îţi cunoşteam fiecare mişcare, te vedeam muncind din greu, umilit, chinuit de spaime, chinuit de femeia aceasta care te teroriza, ştiindu-te slab; am aflat apoi că eşti foarte bun în meseria dumitale şi că te comporţi ireproşabil cu toată lumea şi, într-un fel, mă bucuram că eşti un om bun şi-mi făcea plăcere să constat că te urăsc din ce în ce mai puţin, eram din ce în ce mai convinsă că te voi ierta fără să ţi-o spun niciodată. Aveam de gând să dispar din oraşul acesta, fără să ne fi cunoscut şi să te las în pace, adică să-ţi trăieşti viaţa netulburat. Şi asta pentru că te vedeam nefericit şi împovărat, ştiam că încă o nenorocire pe cap te-ar distruge definitiv. Din păcate, însă, de la o vreme, dumneata ai început să te ocupi, în modul cel mai serios şi pre meditat, de fericirea dumitale. Ai început să ridici fruntea sus şi să te

comporţi normal. Te-ai apropiat de o femeie cu gândul să formezi o familie; la serviciu făceai o carieră frumoasă, erai avansat, premiat, te-am văzut uneori pe stradă zâmbind. Ne întâlneam întâmplător, eu mă uitam lung în ochii dumnitale şi dumneata, zâmbeai. Deşi ştiai bine că porţi în spinare o crimă, aveai curajul să zâmbeşti şi să te lupţi pentru fericire. Şi cu cât se apropia mai mult termenul la care urma să fii absolvit de vinovăţia crimei, adică ziua în care urma să ţi se prescrie acea condamnare la muncă silnică dată în contumacie, adică ziua în care puteai să trăieşti printre oameni ca un om întrutotul normal şi cu drepturi depline, cu atât ridicai din ce în ce mai sus fruntea, cu atât sperai mai mult în fericirea personală, te simţeai tot mai îndreptăţit la viitoarea dumitale fericire. Ai avut chiar tupeul — şi asta te-a pierdut definitiv în ochii mei — să te căsătoreşti şi să sărbătoreşti acest eveniment, chiar în ultimele clipe în care mai puteai fi pedepsit, ca o sfidare la adresa mea.

EL: N-am ştiut niciodată de existenţa dumitale.

EA: Trebuia să-ţi imaginezi că exist. Că există cineva care are obligaţia să pedepsească acea supremă nedreptate care s-a făcut unui om de 17 ani. Un om frumos, tânăr, îndrăgostit, generos, loial… De fapt, l-ai cunoscut foarte bine, ştii cum era. Cum ai putut să-i sfidezi amintirea şi să petreci în ultima zi, în ultima noapte, în ultimele ceasuri în care mânia lui te mai putea ajunge?

EL *(copleşit):* Nu m-am gândit la asta.

EA: Minţi. Doar dumneata singur ai recunoscut că ai considerat această zi de o importanţă deosebita, ziua eliberării de o mare povară. Eşti un mare neruşinat. Pentru că ai îndrăznit să chefuieşti cu nesimţire în seara aceasta, de bucurie că te vei elibera de obsesia lui, pentru asta nu te iert!

EL: Amintirea lui am păstrat-o întotdeauna curată.

EA: Acum nimic nu mai are importanţă. Peste o oră vei fi

predat celor care vor trebui să te pedepsească. Nu trebuie să te îndoieşti nicio clipă de ceea ce-ţi spun şi nu te gândi nici măcar o clipă că aş putea să te iert. Nu-ţi face nicio iluzie.

EL: Dar nu-mi fac nicio iluzie. Te întreb doar atât: de ce m-ai lăsat să ajung până aici? De ce nu m-ai denunţat acum cinci ani, când m-ai descoperit?

EA: Dar tocmai asta am încercat să-ţi explic. Că atâta vreme cât erai nefericit, nu consideram absolut necesar să mai primeşti o pedeapsă în plus; adică în acele clipe plăteai cu propria dumitale nefericire crima comisă. Numai în momentul în care am văzut că vrei să devii fericit, fără să ai acest drept, atunci m-am hotărât să te denunţ.

EL: Nu puteai să suporţi să fiu fericit?

EA *(necruţătoare):* Nu! Omeneşte, nu aveai acest drept. Un om care a răpit posibilitatea de fericire sau fericirea însăşi a unui semen de-al său nu mai are dreptul să fie fericit. Sunt pentru principiul că în viaţă să ne plătim absolut toate obligaţiile şi datoriile, până la ultima centimă. *(Pauză.)* Apoi, ca să fiu în continuare sinceră, n-am putut suporta ideea că vei fi fericit şi din alt punct de vedere. Eu — iartă-mă că-ţi fac această confesiune indecentă — sunt foarte nefericită. Nefericită este poate cuvântul cel mai nepotrivit. Sunt un om căruia faptul că trăieşte în mijlocul oamenilor şi că profită de această binefacere nu i-a adus încă nicio bucurie. Sunt un om care înţelege tot ceea ce este important pe lume, un om rezonabil, capabil, harnic, cu disponibilităţi mult peste cele obişnuite, născut, poate, pentru a fi o excepţie, dar din toate calităţile mele nu s-a ales absolut nimic. Nu m-am simţit în stare să fac nimic Important în viaţă. De ce? Nu ştiu exact. Să spun că din cauza gestului dumitale, din cauză că singurul om pe care l-am iubit a murit într-un chip stupid, nu ar fi întrutotul adevărat. Deşi, de aici a izvorât Indiferenţa

mea faţă de viaţă, de la acea decepţie capitală, care mi s-a oferit la vârsta de cincisprezece ani; când iubeam şi credeam în viaţă, aşa cum se iubeşte şi se crede în viaţă la vârsta de cincisprezece ani. De atunci am început să îmbătrânesc, adică să nu mai cred în acea capacitate fundamentală a vieţii de a fi firească, umblam năucă de colo-colo, întrebându-mă stupid care a fost raţiunea morţii lui şi nu ştiam ce să-mi răspund la o întrebare atât de simplă, mă dezechilibrasem prea devreme, şi din pricina asta nu-mi mai găseam locul în viaţă, oriunde mă duceam, locul meu era ocupat. Cu alte cuvinte, deşi am încercat din toate puterile, nu am reuşit să mă bucur de viaţă, de ceea ce oferă ea tuturor oamenilor obişnuiţi. Şi atunci, gândeşte-te: dacă eu sunt atât de nefericită, cum o să admit ca dumneata să fii fericit?

EL *(pe un ton conspirativ):* Să te întreb ceva: dacă eu aş reuşi cumva să te fac fericită, adică, mai bine zis, să te ajut să devii fericită, atunci… m-ai ierta?

EA: Cum ai putea dumneata să mă faci fericită?

EL: Nu ştiu exact, dar…

EA: Totuşi, la ce te gândeşti când spui că ai putea să mă faci fericită?

EL: Eventual… să rămân lângă dumneata…

EA: Toată viaţa?

EL: Ai fi de acord?

EA: Cum îţi imaginezi că aş putea să primesc din partea dumitale chiar şi o singură fărâmă de fericire? Şi asta în schimbul iertării… Adică să devin complicea dumitale, să-l ucidem încă o dată pe cel ucis, împreună, să-i ucidem şi amintirea?

EL *(îşi acoperă faţa cu palmele)*: Iartă-mă… Trebuie să înţelegi că mi-e frică. *(Disperat.)* Mi-e frică! Nu vreau să mor!

EA *(rece):* Dar nu vei fi omorât. Vei fi pedepsit.

EL *(îngenunchează în faţa ei):* Nu vreau să fiu pedepsit!

Dacă eram prins şi pedepsit atunci, aş fi acceptat totul ca pe o fatalitate, eram pregătit să îndur orice, dar acum sunt bătrân... Sunt bolnav... Nu mai suport!

EA: De ce te-ai lăsat prins dacă ştiai că nu suporţi?

EL: Dar m-am apărat cât a fost posibil omeneşte! M-am ascuns în pivniţe, în poduri, în peşteri, în păduri, în mlaştini, în scorburi, în ierburi, iar când n-am mai putut să suport singurătatea, am venit printre oameni, mi-am luat alt nume, un medic mi-a scurtul nasul şi mi-a modificat înfăţişarea, mi-am schimbat mersul şi atitudinea, repetând fiecare gest nopţi întregi, m-am purtat amabil şi umil cu toată lumea, am respectat cu sfinţenie toate legile, toate dispoziţiile şi toate regulamentele, până la cele din urmă inscripţii din parcuri, vreme de douăzeci de ani am călcat numai în vârful picioarelor... Ce trebuia să mai fac ca să mă apăr? Dacă am săvârşit totuşi o crimă, o gravă greşeală faţă de cineva, am plătit totul cu suferinţă şi cu frică. De ce vrei să mă pedepseşti încă o dată?

EA: Nu eu te pedepsesc. Societatea.

EL *(revoltat):* Societatea nu are dreptul să mă distrugă. Eu i-am adus servicii! Ani de zile ea s-a folosit de capacităţile mele intelectuale! *(Isteric.)* Dacă voi fi lovit, cer să mi se dea totul înapoi! *(Conciliant.)* Aş putea oare să mă întâlnesc cu o persoană care să stea de vorbă cu mine în numele societăţii? Cu cine aş putea oare vorbi în acest sens?

EA: Ce să vorbeşti?

EL: Vreau să-i propun o înţelegere *(Confidenţial.)* Sunt în posesia unei idei excepţionale. Dacă nu se poate realiza aici, în Occident valorează cel puţin două milioane de dolari. În câţiva ani pot deveni o glorie internaţională, pot să... Ascultă! Fac cadou societăţii această idee excepţională, în schimbul iertării. Crezi că va primi?

EA *(necruţătoare):* Societatea va prefera oricând să

piardă o idee în valoare de două milioane de dolari, pentru a nu-şi călca în picioare propriile legi şi principii. Iar dacă societatea va comite — prin absurd — această laşitate, această meschinărie, nu te-aş ierta eu! Eu sunt primul şi adevăratul dumitale judecător şi te declar vinovat!

EL *(profund dezamăgit):* Vinovat... Vinovat... Vinovat pentru ce? Pentru un gest săvârşit la vârsta de nouăsprezece ani, într-o joacă? *(Cuprins de o criză de nervi.)* Nu înţelegi că ne-am zbenguit, că ne-am bătut în glumă şi că el a alunecat din întâmplare în prăpastie? Era întuneric... Ce aveam eu cu el? Eram prieteni... am copilărit împreună... Nici prin gând nu-mi trecea să-l omor. Ne-am jucat! Asta a ost... Un joc nenorocit...

EA *(adânc dezamăgită):* În cei cinci ani, de când sunt în preajma dumitale, credeam că te cunosc... Îmi făcusem o părere bună despre caracterul dumitale. Păreai un om cu demnitate. Acum îmi dau seama că eşti o nulitate morală. *(Se apropie de el ameninţător.)* De ce minţi? De ce? La acea vârstă nevinovată de nouăsprezece ani făceai parte dintr-o bandă teroristă, care a schingiuit, cu o sălbăticie cumplită, unsprezece oameni din sat, printre care şi pe tatăl lui. Toţi ceilalţi membri ăi bandei fuseseră arestaţi. Dumneata singur reuşiseşi să fugi şi şedeai ascuns pe şantier. Te-ai întâlnit însă acolo cu el, care te cunoştea şi ştia tot ce făcuseşi în sat, şi te-a apucat spaima că vei fi denunţat. L-ai chemat noaptea în spatele unei barăci şi l-ai avertizat să tacă, altfel îl distrugi. Ca să bagi groaza în el, l-ai luat la bătaie. Apoi i-ai dat brânci în prăpastie. Şi ai fugit. *(Feroce.)* După cum vezi, ştiu totul despre dumneata!

EL *(îngrozit, se „justifică” şi rectifică):* Nu i-am dat brânci în prăpastie!

EA; Dar ce i-ai făcut?

EL: I-am pus piedică.
EA *(cu o ironie tristă):* Scuză-mă. Asta n-am ştiut-o.
EL: Dar n-am vrut să-l arunc în prăpastie. Am vrut doar să-l sperii. A căzut singur, te rog să mă crezi.
EA: Te cred. Dar amănuntul nu mai are nicio importanţă.
EL *(istovit şi definitiv învins):* Sunt obosit... Vreau dorm.
EA *(se uită la ceas)*: Nu mai e timp. Peste douăzeci şi cinci de minute telefonez.
EL *(resemnat):* Douăzeci şi cinci de minute... Aş putea totuşi să dorm puţin... Sunt obosit...
EA: Atunci odihneşte-te. Am să tac.

(El se întinde pe pat. Ea se plimbă prin cameră, îngândurată. El prinde încet firul telefonului şi-l rupe, fără ca ea să observe. Apoi se ridică, vine în spatele ei şi-i imobilizează mâinile. Ea întoarce capul şi-l priveşte calmă, fără surprindere.)

EA: Ce s-a întâmplat?
EL: Iartă-mă. M-am răzgândit.
EA: Observ.
EL: Am hotărât să nu-ţi mai dau posibilitatea să mă denunţi. Am rupt firul telefonului şi te voi ţine imobilizată până la ora şase. După ora şase legea va fi neputincioasă... *(Îi leagă mâinile cu firul telefonului şi o aşază într-un fotoliu.)*
EA: Nu eşti, deci, un om de onoare. *(Resemnată.)* Asta e foarte bine. Dacă ai fi avut onoare, mi-ar fi fost ceva mai greu să te urăsc.
EL: Ce să fac? Cu riscul de a-mi câştiga pentru totdeauna dispreţul dumitale, m-am hotărât, în ultima clipă, să trăiesc.
EA: Observ că te-ai înviorat dintr-o dată... Nu mai eşti obosit... Ai şi umor...
EL *(cinic):* Da, mă simt mai odihnit... Mai bine dispus...
EA: Îţi dau o veste proastă. Peste douăzeci de minute va

veni *cineva* la mine. Dacă vrei să fugi, într-adevăr, fugi chiar acum.

EL *(precipitat):* Am să plec.. (Se *îndreaptă spre uşă.)* Vei rămâne legată, evident… Te rog să mă scuzi…

EA: Nu-ţi face griji, mă descurc…

EL *(la uşă):* Atunci, la revedere. Şi… află că n-am făcut parte propriu-zis din banda aceea… N-am schingiuit pe nimeni… Am fost de faţă… Doar atât… În sfârşit. Acum nimic nu mai are importanţă… Adică, dacă mă înţelegi sau nu… *(În clipa aceea se aude soneria de la intrare. El se retrage de la uşă, îngrozit. Vine lângă ea şi o întreabă în şoaptă:)* Cine e?

EA: Nu ştiu.

EL: Poate persoana care trebuia să vină…

EA: Nu trebuia să vină nimeni. Te-am speriat.

EL *(îngrijorat):* Atunci e soţia mea.

EA *(îngrijorată)*: Da, ea trebuie să fie.

EL: Ce fac? Deschid?

BA *(hotărâtă):* Nu! În niciun caz. Aşteaptă până pleacă. Ai să fugi pe urmă.

EL *(se duce şi ascultă la uşă. Se aud paşi care. Se îndepărtează):* A plecat.

EA: Acum poţi să fugi.

EL: Dă, am să fug. *(Deschide uşa cu precauţie, se uită afară, apoi se întoarce, lăsând uşa întredeschisă.)* Ar trebui să-ţi spun adio. Poate că n-o să ne mai vedem niciodată. De astă dată n-o să mă mai găseşti. Cunosc tehnica de a mă ascunde la perfecţie.

EA: Şi eu cunosc tehnica de a te găsi, tot la perfecţie. Te voi găsi foarte repede, n-avea nicio grijă.

EL *(închide uşa, meditând asupra unei idei):* Ştii, dacă aş vrea, aş putea să te omor. Te-aş putea spânzura. Şi toată lumea ar crede că te-ai sinucis din cauza singurătăţii şi a nefericirii.

EA: Ai dreptate.

EL: Un criminal adevărat aşa ar face. Dar eu sunt un

criminal amator. Nu mă pricep să fac o crimă perfectă. Eu mă pricep să mă ascund perfect.

EA: Bine, du-te şi te ascunde... Fugi! Fugi cât mai repede, ca să ajungi rit mai repede. Voi veni şi eu repede.

EL *(scuzându-se):* Te rog să mă înţelegi bine... Încearcă să te pui în situaţia mea. Chiar dacă aş şti sigur că o să mă prinzi, eu tot trebuie să încerc să fug. Am dreptul să-mi încerc această şansă, nu?

EA: Dar fugi odată! Încearcă-ţi ultima şansă! Nu sunt supărată din cauza asta. *(Pauză).* Hai, du-te!

EL (se *desparte cu greu de ea)*: Atunci să-ţi spun totuşi la revedere.

(Pleacă. Ea rămâne singură, *cu mâinile legate la spate. Stă nemişcată*, *cu capul plecat*, *gândindu-se. Peste o clipă*, *El se întoarce. Pare speriat.)*

EL *(agitat):* Nu pot să ies din bloc. Soţia mea e la intrare. Ce să fac?

EA: Nu ştiu.

EL *(se învârte prin cameră*, se *duce în încăperea alăturată şi se întoarce)*: Ce-ar fi să sar pe fereastra de la baie şi să ies prin luminator?

EA: E o idee. Du-te!

EL *(din nou ezită):* Atunci... am plecat... *(Face câţiva paşi şi se întoarce lângă Ea. Încearcă să o atingă cu mâna*, *dar nu îndrăzneşte.)* Nu vreau să mă urăşti. Adică poţi să mă urăşti, dar nu vreau să crezi că... *(Decis.)* Nu vreau să mă dispreţuieşti! Sunt totuşi un om de onoare. Gândeşte-te, totuşi, că aş putea să te omor, înţelegi?

EA *(netulburată)*: Înţeleg.

EL: Crezi că mi-e uşor să fug? Să fiu laş? *(Revoltat.)* Am suferit prea mult în viaţă şi nu vreau ca în clipa asta să mă simt umilit!

EA: Dar cine te umileşte?

EL *(în şoaptă)*: De ce nu mă ierţi? *(Ea tace.)* Aş rămâne...

N-aş mai fugi... Dacă n-ai vrea să mă vezi, m-aş muta undeva departe, într-un orăşel sau într-un sul. (*Îngenunchează.) T*e rog să mă ierţi! Nu ştiu unde să fug şi nu vreau să fug. Sunt obosit. Vreau să mă ierţi! *(Ea tace). M*ă ierţi?

EA *(neînduplecată):* Fugi!

EL *(se ridică greoi, extrem de abătut):* Bine. O să mă duc. N-ai să mă mai vezi... N-ai să mă mai vezi... Îţi dau această veste proastă... *(Face câţiva paşi, apoi se opreşte.)* Să nu uit... Vroiam să-ţi mai spun un amănunt... Atunci... nu i-am dat brânci în prăpastie. L-am bătut... el a fugit... iar eu... *(Foarte abătut)* i-am pus piedică pe la spate.

EA: Mi-ai mai spus asta.

EL *(uimit):* Ţi-am mai spus? *(Îşi aminteşte.)* Da, ţi-am mai spus. Scuză-mă... Atunci, ce să-ţi mai spun?

EA: Nimic. E târziu. Ar trebui să te grăbeşti. Începe să se lumineze.

EL: Într-adevăr, e târziu.

(Soneria de la intrare sună energic. El pleacă — fără să se grăbească — ieşind pe uşa care duce spre baie. Soneria sună din nou, insistent. Ea încearcă să-şi desfacă mâinile din legătură. Se zbate câteva clipe şi reuşeşte, apoi se duce şi deschide. Vorbeşte cu cineva care nu se vede.)

EA *(sec):* Da. A plecat. *(Obosită.)* Unde a plecat? Nu ştiu. *(Traversează încăperea, intră în baie, apoi se întoarce la uşă. E palidă şi împietrită, ceea ce înseamnă că acolo s-a întâmplat ceva.)* Nimeni nu ştie, de fapt, unde a plecat. *(Umilă.)* Vă rog să mă iertaţi. Dumneavoastră, de fapt, nu aveţi nicio vină... A plecat... *(Pauză.)* De fapt... *(Pauză.)* Îmi pare rău pentru această veste, dar nu vă pot ascunde adevărul... S-a spânzurat... Vă rog să-l iertaţi. Nu a făcut acest gest la întâmplare sau din

laşitate. *(Cu sinceră durere şi tristeţe.)* Era vinovat... *(Se retrage brusc, închizând uşa).* Bună seara.

Rămâne lângă uşă, încremenită. Peste câteva clipe se aude din uşă ţipătul cumplit al unei femei. Cortina cade foarte repede.